

РЕШЕНИЕ

№ 27778

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **5067** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на И. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица] срещу отказ за издаване на виза „Д“, издаден от 18.04.2024 г. , издаден от втори секретар консул А. Д. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т., връчен на жалбоподателя на 18.04.2024 г. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че има данни, че жалбоподателят с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт поради противоречие с материалния закон и процедурата по издаването му. Отделно посочва, че не е взето предвид, че е с български корени и развива търговска дейност на територията на Република България. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът втори секретар консул А. Д. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето

претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят подава като цяло бланкетна жалба, но в нея посоча и това, че не е взето предвид, че е с български корени и развива търговска дейност на територията на Република България. Предвид това оплакване, съдът приема, че то релевира на нарушение на чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Твърдяните български корени и търговска дейност на територията на Република България са права, които попадат под общото понятие „личен и семеен живот“. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, съдът приема, че тя следва да се разгледа по същество, като се провери, дали тези защитени от Конвенцията права не се нарушават по недопустим начин с процесния отказ за издаване на виза „Д“. При разглеждане на жалбата по същество, съдът следва да обсъжда само доводи и факти за нарушаване на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, но не и основанията за отказ за издаване за виза, посочени в ЗЧРБ, именно поради цитираната норма, която изключва обжалването на отказите за издаване на по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец рег. № 23010964/06.12.2023 г. жалбоподателят е поискал от Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т. да му издаде виза тип „Д“, като към заявлението са приложени и документи доказващи доход и осигурен адрес. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от секретар консул А. Д. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че има данни, че жалбоподателят с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 152/03.09.2021 г., издадена от генералния консул на Република България в Генералното консулство в О., Република Т., издадена на основание Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г. на Министър на външните работи на Република България във вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от Устройствения правилник на МВнР във вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, с

която е възложено на ответника да съставя и връчна откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза „Д“ е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, съгласно който отказва се издаването на виза на чужденец, за който с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. Съгласно чл. 10, ал. 2 от ЗЧРБ, в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения, като по делото такива данни не се установиха. Съгласно чл. 30, ал. 2 от НАРЕДБА за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". По делото, в секретен том с класифицирана информация, и приложено отрицателно становище на ДАНС за издаване на виза „Д“ на жалбоподателя, което настоящият състав приема, че покрива хипотезата на чл. 10, ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ. Правилно административният орган е взел предвид това становище на ДАНС като основание за отказ за издаване на виза „Д“, което не е нарушаване на семейния и личен живот на жалбоподателя по смисъла на чл. 8 от Конвенцията, доколкото самата разпоредба предвижда процесното ограничаване на основни права в хипотезата на отказ за издаване на виза „Д“ на основанията по чл. 10, ал. 1 т. 1 от ЗЧРБ.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е неоснователна.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място], [улица] срещу отказ за издаване на виза „Д“, издаден от 18.04.2024 г. , издаден от втори секретар консул А. Д. при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т..

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в

четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

Съдия: